

Arrest

**nr. 109 669 van 12 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) van 17 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 20 december 2010 huwt met mevr. M.-R. B., van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 10 januari 2011 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.3. Op 25 februari 2011 wordt aan de verzoeker een F-kaart afgeleverd.

1.4. Op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 23 april 2013 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Art 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwaam zijn F kaart op 25.02.2011. Echter sedert 23.11.2012 wonen betrokkenen op een verschillend adres. De dienst Vreemdelingenzaken deed een socio-economisch onderzoek in het dossier. Uit het verslag van de politie van Diksmuide d.d. 09.02.2012 blijkt dat H. en zijn echtgenote in een echtscheidingsprocedure verwikkeld zitten. Uit de voorgelegde bewijzen van socio-economische integratie blijkt dat betrokkene pas met zijn integratie begon op het moment dat hij van onze diensten een schrijven kreeg dat hij dit moest bewijzen. Als bewijs van integratie, legt hij bewijzen voor dat hij momenteel werkt, deze tijdelijke tewerkstelling is op zich onvoldoende om zijn recht op verblijf in België te behouden.

Tot op heden wonen de Belgische onderdane en de derdelander op een verschillend adres en is er geen sprake meer van een wil om samen een duurzame familiale levensgemeenschap op te bouwen. De Belgische onderdane, mevrouw B. M.-R., diende dd. voor een 2^e maal een verzoekschrift in tot het bekomen van een echtscheiding op basis van de onherstelbare ontwrichting, en zal gehoord worden bij zitting op de rechtbank van eerste aanleg dd 18.04.2013.

Uit de inventaris der overtuigingstukken, die door de advocaat van de Belgische onderdane aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd bezorgd, blijken de volgende elementen;

-Een attest **klachtneerlegging dd 15.09.2011** gekend onder het nr VU. 43. L2 006626/2011 (opzettelijke slagen en verwondingen - intrafamiliaal geweld)

-Een **doktersattest** van dokter B. betreffende feiten dd 15.09.2012, dat vermelding maakt van lichamelijk letsel ten gevolge van slagen en verwondingen en psychologische shoch.

-Een **doktersattest** van dokter B. betreffende feiten dd 03.01.2012, dat vermelding maakt van lichamelijk letsel ten gevolge van slagen en verwondingen (hematomen aan linker bil, voorzijde / rechter onderbeen voorzijde)

-Een attest **klachtneerlegging dd 09.01.2012** bij de politie van Diksmuide (PV: VU 43 L2 0001 37/2012) voor opzettelijke slagen/ intrafamiliaal geweld, lichamelijk letsel aan de keel en slachtoffer van doodsb bedreigingen.

-Een attest **klachtneerlegging dd 11.01.2012** bij de politie van Diksmuide (PV: VU 43 L2 0001 393/2012) voor opzettelijke slagen/ intrafamiliaal geweld, lichamelijk schouder en heup, slachtoffer van doodsb bedreigingen, en qua materiële schade het doormidden breken van de GSM.

-Een attest **klachtneerlegging feiten dd 31.01.2012** gekend onder het nr VU53L2001325/2012 (opzettelijke slagen en verwondingen / intrafamiliaal geweld)

-**Verklaring mevrouw B. dd 27.02.2012** : PV van verhoor nr VUL2001326/2012 : betreffende verhoor inzake **stalking**. Mevrouw B. verklaarde ondermeer : “ hij woont alleen in de Roeslarestraat 62 te 8600 Diksmuide, waarvan ik eigenaar ben. Ik ben bij mijn vader gaan wonen en heb een echtscheidingsprocedure opgestart, dit sedert einde januari.”

-**Verklaring mevrouw B. dd 05.03.2012** PV van verhoor nr VUL2001326/2012 : betreffende verhoor inzake **stalking**.

-**Verklaring mevrouw B. dd 09.03.2012**: PV van verhoor nr VU L2001460/2012: betreffende verhoor inzake **stalking**. Mevrouw B. verklaarde ondermeer : “ Hij zegt dat wanneer ik de echtscheiding niet opgeef tegen volgende week dinsdag dat hij serieus zal veranderen en dat hij iemand van mijn familie zal doden”.

-**Verklaring mevrouw B. dd 30.05.2012** betreffende verhoor voor **stalking**

-**Verklaring mevrouw B. dd 08.11.2012** : PV van verhoor nr VUL2007574/2012: inzake **intrafamiliaal geweld**, de Belgische onderdane verklaart ondermeer: “Mr H. verklaart zelf dat de relatie ten einde is, maar heeft niet de intentie om mij of de woning te verlaten. Ik heb opnieuw de echtscheidingsprocedure opgestart, ik verhuis terug naar mijn vader en zal mijn domicilieadres daar zetten”.

-**Verklaring mevrouw B. dd 06.03.2013** PV van verhoor nr VUL2001049/2013 inzake elementen nietigverklaring huwelijk tussen H.K. en B. M.-R. verklaart laastgenoemde het volgende: “ Ik bevestig formeel dat het huwelijk niet meer bestaat, we hebben in elke zin van het woord geen relatie meer, ik heb vanaf 29 januari 2013 de procedure tot echtscheiding heropgestart.”

Gelet op het feit dat betrokkene sinds zijn geboorte in 1976 tot in 2011 in Tunesië verbleef, en slechts 2 jaar in België, en gelet op het feit dat zijn familiale situatie gebaseerd is op het huwelijk met een Belgische onderdane die momenteel in echtscheidingsprocedure is met betrokkene, weegt het intrekken van het verblijfsrecht van betrokkene niet op tegen zijn familiale en sociale verankering in het Rijk.

Bijgevolg wordt het verblijf van betrokkene ingetrokken. Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te vrelaten binnen de 30 dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De verwerende partij stelt dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 7° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een van rechtswege schorsende werking wat de verwijderingsmaatregel betreft. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het indienen van een vordering tot schorsing. De exceptie van onontvankelijkheid voor wat betreft de vordering tot schorsing is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 13, §1, derde lid, artikel 42^{quater}, §1, 4° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Schending van de artikelen 13, §1, derde lid, 42^{quater} §1, 4° en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "Art 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 het huwelijk met de burger van de Unie wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer. Betrokkene bewees zijn F kaart op 25.02.2011. Echter sedert 23.11.2012 wonen betrokkenen op een verschillend adres. De dienst Vreemdelingenzaken deed een socio-economisch onderzoek in het dossier. Uit het verslag van de politie van Diksmuide d.d. 09.02.2012 blijkt dat H. en zijn echtgenote in een echtscheidingsprocedure verwikkeld zitten. Uit de voorgelegde bewijzen van socio-economische integratie blijkt dat betrokkene pas met zijn integratie begon op het moment dat hij van onze diensten een schrijven kreeg dat hij dit moest bewijzen. Als bewijs van integratie legt hij bewijzen voor dat hij momenteel werkt, deze tijdelijke tewerkstelling is op zich onvoldoende om zijn recht op verblijf in België te behouden.

Tot op heden wonen de Belgische onderdane en de derdelander op een verschillend adres en is er geen sprake meer van een wil om samen een duurzame familiale levensgemeenschap op te bouwen. De Belgische onderdane, mevrouw B. M.-R., diende dd. voor een 2de maal een verzoekschrift in tot het bekomen van een echtscheiding op basis van de onherstelbare ontwrichting, en zal gehoord worden bij zitting op de rechtbank van eerste aanleg dd 18.04.2013

Terwijl,

Art. 13, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de toelating tot verblijf geldt voor een duur van 3 jaar en dat deze periode loopt vanaf de afgifte van de verblijfstitel of vanaf de afgifte van het ontvangstbewijs van de indiening van de aanvraag;

Dat in casu uit de beslissing blijkt dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van zijn F kaart op 25/2/2011, zodat hij gemachtigd werd tot verblijf tot en met 24/2/2014;

Dat er aan het recht op verblijf, gedurende de eerste 3 jaar evenwel een einde kan gesteld worden in de gevallen opgesomd in art. 42quater, § 1 ;

Dat het ingeroepen art. 42quater, §1,4° het volgende bepaalt: dat het recht op verblijf kan worden ingetrokken indien "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard

Dat in casu het huwelijk tussen partijen niet werd ontbonden en dat integendeel, de verzoekende partij nog steeds streeft naar een verzoening, met zijn echtgenote;

Dat de ontbinding uitsluitend kan worden uitgesproken door de Rechtbank en dat de zaak niet eens werd behandeld op heden;

Dat het overigens absoluut onjuist is dat de verzoekende partij slechts met zijn integratie zou begonnen zijn, nadat hij hiertoe zou zijn aangemaand geworden;

Dat de verzoekende partij reeds zijn inburgeringsattest bekwam op 19/3/2012 en dat hij voor de brief van 11/5/2012 (geïnspireerd door zijn echtgenote?), reeds verschillende interim-jobs had uitgeoefend, zoals blijkt uit het antwoord van 12/6/2012;

Dat het verder volstrekt onjuist is dat de verzoekende partij geen vast werk zou hebben: de verzoekende partij legt het bewijs over dat hij was tewerkgesteld door de BVBA SALONS SAINT GERMAIN te Diksmuide en zulks sinds 3/9/2012;

Dat het aangewezen zou zijn, zich niet alleen te steunen op de niet bewezen verwijten van een partij, maar een objectief onderzoek te verrichten, zoals het zorgvuldigheidsbeginsel dit voorschrijft;

Dat in casu "de Belgische onderdane" blijkbaar een rechtstreekse lijn heeft met de verwerende partij en aan deze allerlei inlichtingen verstrekt, die evenwel noch kant noch wal raken;

De verzoekende partij betwist ten stelligste dat hij aan de basis zou liggen van de scheiding tussen partijen; integendeel de verzoekende partij wijt de scheiding aan de gezondheidstoestand van zijn echtgenote;

Dat de echtscheidingsprocedure actueel staat vastgesteld op de zitting van 28/11/2013 en er in deze zaak moeilijk kan vooruitgelopen worden of een standpunt worden ingenomen, vooraleer de rechtbank ten gronde een beslissing heeft genomen;

Dat de echtgenote van de verzoekende partij op deze wijze alleenlijk de verzoekende partij onderdrukt en eigenlijk chanteert en hem het leven onmogelijk tracht te maken;

Dat de beslissing werd genomen op grond van beweringen en niet op grond van feiten;

Dat diverse ingeroepen feiten onbestaande zijn of foutief, zodat de beslissing onwettig is (André Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 491, p. 396)."

4.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.3. Verzoeker verwijst naar artikel 13, §1, derde lid van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

"De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van drie jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis,

§§3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10."

De Raad merkt op dat de verzoeker zich *in casu* niet dienstig kan beroepen op artikel 13 van de vreemdelingenwet, aangezien dit artikel enkel van toepassing is op de situatie van gezinshereniging tussen derdelanders.

In casu is er sprake van een situatie van gezinshereniging tussen een Belgische onderdane en een derdelander, en zijn de artikelen 40 e.v. van de vreemdelingenwet van toepassing.

Een schending van artikel 13, §1, derde lid van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.4. Verzoeker verwijst voorts naar artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet dat de gevallen opsomt waarin gedurende de eerste drie jaar van het verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn.

Artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)"

4.5. De verzoeker voert aan dat hij tot en met 24 februari 2014 over een verblijfsrecht beschikt, maar geeft zelf aan dat dit recht in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet kan worden ingetrokken bij ontbinding of nietigverklaring van zijn huwelijk met mevr. M.-R. B., van Belgische nationaliteit. Verzoeker betoogt daarbij dat zijn huwelijk nog niet ontbonden werd.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij poogt voor te houden, is aldus niet vereist dat het huwelijk *"wordt ontbonden of nietig verklaard"*, doch kan het verblijfsrecht ook worden beëindigd indien er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. De laatste zinssnede van bovenstaand artikel luidt immers *"OF er is geen gezamenlijke vestiging meer."*

Precies om na te gaan of de echtgenoten het toegekende verblijfsrecht op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan werkelijk beleven met de intentie een huwelijksgemeenschap te vormen, kan er gedurende de eerste drie jaar van hun verblijf, precies in die hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde.

Deze controleperiode van drie jaar gedurende dewelke een einde kan gesteld worden aan het verblijf van het familielid van de burger van de Unie, gaat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet in vanaf de datum van de afgifte van de F-kaart.

Het verblijfsrecht ontstaat niet door de afgifte van deze verblijfstitel, doch reeds voordien, vanaf het ogenblik dat de verzoeker zich als een familielid van een burger van de Unie heeft kenbaar gemaakt, zijnde vanaf de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Immers, de afgifte van een F-kaart vormt slechts de vaststelling dat de betrokken persoon voldoet aan de voorwaarden die door de relevante bepalingen van het recht van de Unie worden opgelegd (vaste rechtspraak van de RvS, nr. 208.587 van 29 oktober 2010, nr. 216 010 van 26 oktober 2011, nrs. 216 205 en 216 206 van 9 november 2011, nrs. 216 320, 216 321 en 216 325 van 17 november 2011, nr. 217.527 van 24 januari 2012 en nr. 218.186 van 23 februari 2012).

Uit punt 1.1. blijkt dat verzoeker op 10 januari 2011 een aanvraag heeft ingediend. De controleperiode van drie jaar zoals voorzien in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet loopt dus tot 9 januari 2014. Tot die datum kan de gemachtigde, binnen de gevallen opgesomd in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, aldus het verblijfsrecht van verzoeker beëindigen.

4.6. *In casu* heeft de gemachtigde een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de verzoeker aangezien hij geen gezamenlijke vestiging meer heeft met een burger van de Unie.

In het administratief dossier bevindt zich een getuigschrift van woonst van 7 juni 2012, waaruit blijkt dat mevr. M.-R. B. sinds 7 augustus 2007 is ingeschreven op een adres in Diksmuide, en een melding van aanwezigheid (bijlage 3ter) van 10 januari 2011 op naam van verzoeker, waarin deze verklaart op hetzelfde adres te verblijven. Hieruit blijkt dat de verzoeker en mevr. M.-R. B. samenwonen vanaf 10 januari 2011.

Eveneens in het administratief dossier bevindt zich een verklaring van woonst van 8 februari 2013 waaruit blijkt dat mevr. M.-R. B. vanaf 23 november 2012 is ingeschreven op een adres in Koekelare. Uit een getuigschrift van woonst van 7 februari 2013 blijkt dan weer dat de verzoeker op deze datum een adreswijziging heeft aangevraagd van het adres waar hij samenwoonde met mevr. M.-R. B. naar een ander adres te Diksmuide. Uit deze stukken blijkt dat de samenwoning van verzoeker en mevr. M.-R. B. enkel heeft geduurd tot 23 november 2012. Sinds 23 november 2012 wonen verzoeker en zijn echtgenote op een verschillend adres. Dit determinerend motief van de bestreden beslissing dat gegrond is op een gegeven dat voor directe en eenvoudige vaststelling vatbaar is, met name het niet bestaan van een gezamenlijke vestiging, wordt door verzoeker ook niet betwist noch weerlegd.

4.7. De gezamenlijke vestiging hangt niet louter af van samenwoonst, maar er dient wel een minimale relatie tussen de echtgenoten te zijn. Een minimale relatie is niet afhankelijk van het feit dat het huwelijk (nog) niet ontbonden is of nietig verklaard is. Een minimale relatie veronderstelt dat de wil van beide partners aanwezig is om verder een relatie te onderhouden, hetgeen *in casu* duidelijk niet het geval is.

Verzoeker betoogt dat hij nog steeds streeft naar een verzoening met zijn echtgenote, maar deze loutere bewering vindt geen enkele steun in het administratief dossier. De bestreden beslissing verwijst naar talrijke stukken die zich in het administratief dossier bevinden en waaruit blijkt dat er althans in hoofde van mevrouw M.-R.B. geen wil meer is om een duurzame familiale levensgemeenschap op te bouwen. Uit het politieverlag van 9 februari 2012 blijkt dat een eerste echtscheidingsprocedure werd opgestart. Verschillende klachten werden bij de politie neergelegd inzake intrafamiliaal geweld door verzoeker gebruikt tegen mevrouw M.-R.B. Voorts blijkt dat in februari 2013 een tweede echtscheidingsprocedure werd opgestart en dat mevrouw M.-R.B. op 18 april 2013 door de rechtbank van eerste aanleg werd opgeroepen om gehoord te worden.

Op grond van voorgaande gegevens en de bijhorende verklaringen van mevrouw M.-R.B. is het duidelijk dat de echtgenote van verzoeker geen relatie meer wil met verzoeker. Verzoekers echtgenote heeft in duidelijke bewoordingen aangegeven: *"we hebben in elk zin van het woord geen relatie meer"*. Deze verklaring van 6 maart 2013 wordt weergegeven in het PV van verhoor nr. VULXXX dat zich in het administratief dossier bevindt. Er zijn geen elementen in het administratief dossier aanwezig die er op wijzen dat mevrouw M.-R.B. op deze verklaring is teruggekomen noch dat er sprake is van een verzoening die door beide (ex) partners wordt nagestreefd. De relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote dient dus als beëindigd te worden beschouwd, verzoeker kan niet anders voorhouden.

Bijgevolg staat het vast dat er op het moment van de bestreden beslissing er geen sprake meer was van een duurzame gezinscel, ongeacht het feit dat het vervolg van de echtscheidingsprocedure staat vastgesteld op de zitting van 28 november 2013.

Verzoekers gratuite bewering dat de scheiding te wijten zou zijn aan de gezondheidstoestand van zijn echtgenote, wordt op geen enkele wijze gestaafd en kan niet als ernstig worden aangenomen. Verzoeker slaagt er niet in om het motief dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten te weerleggen. De gemachtigde maakte deze feitelijke vaststelling binnen de voorziene controleperiode van drie jaar.

De bewering dat zijn echtgenote een rechtstreekse lijn zou hebben met de gemachtigde en deze allerlei inlichtingen verstrekt, is niet geheel onterecht aangezien uit het administratief dossier blijkt dat er regelmatig werd gecommuniceerd tussen de echtgenote en de gemachtigde. Het feit dat zulke communicatie heeft plaats gehad, toont echter niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing niet gestoeld is op grond van een correcte feitenvinding.

Aldus kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en beslissen om in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoeker beëindigen. Een schending van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.8. Artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ten onrechte heeft geoordeeld dat de verzoeker *“pas met zijn integratie begon op het moment dat hij van onze diensten een schrijven kreeg dat hij dit moest bewijzen. Als bewijs van integratie, legt hij bewijzen voor dat hij momenteel werkt, deze tijdelijke tewerkstelling is op zich onvoldoende om zijn recht op verblijf in België te behouden.”*, en dat het onjuist is dat hij geen vast werk zou hebben.

4.9. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 16 mei 2012 heeft kennis genomen van een brief van de gemachtigde betreffende een sociaal-economisch onderzoek, waarbij de verzoeker in het kader van het onderzoek over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht verzocht wordt om alle nuttige documenten over te maken.

Uit het antwoord van de advocaat van verzoeker van 12 juni 2012, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt inderdaad, zoals in het verzoekschrift wordt aangegeven, dat verzoeker op 19 maart 2012 een attest van inburgering heeft bekomen en dat hij regelmatig werd tewerkgesteld door verschillende interim-bureaus.

Evenwel toont de verzoeker hiermee niet aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat *“Gelet op het feit dat betrokkene sinds zijn geboorte in 1976 tot in 2011 in Tunesië verbleef, en slechts 2 jaar in België, en gelet op het feit dat zijn familiale situatie gebaseerd is op het huwelijk met een Belgische onderdane die momenteel in echtscheidingsprocedure is met betrokkene, weegt het intrekken van het verblijfsrecht van betrokkene niet op tegen zijn familiale en sociale verankering in het Rijk.”*

Het gegeven dat verzoeker een attest van inburgering heeft en regelmatig werd tewerk gesteld door interim-bureaus, doet immers geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker op de datum van de bestreden beslissing nog maar twee jaar in België verbleef, terwijl hij in Tunesië heeft verbleven vanaf zijn geboorte tot aan zijn komst in België, noch aan het gegeven dat zijn familiale situatie in België enkel is gebaseerd op een huwelijk met een Belgische onderdane die momenteel een echtscheidingsprocedure heeft opgestart en die duidelijk te kennen geeft geen relatie meer te willen met verzoeker.

4.10. Waar de verzoeker aanvoert dat hij sinds 3 september 2012 tewerkgesteld was door de BVBA Salons Saint Germain te Diksmuide en dit staat met een arbeidsovereenkomst, stelt de Raad vast dat de verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft dat hij tewerkgesteld was maar op dit moment geen inkomsten meer heeft. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat deze arbeidsovereenkomst werd voorgelegd aan de gemachtigde in het kader van het sociaal-economisch onderzoek. De Raad wenst ten deze te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de arbeidsovereenkomst, gevoegd bij het verzoekschrift, ter beschikking stond van de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). *In casu* dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu*

rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. (RVS 28 april 2008, nr. 182.450)

Het kwam verzoeker aldus toe om zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Nu de gemachtigde de verzoeker heeft uitgenodigd om, in het kader van het onderzoek over de eventuele intrekking van zijn verblijfsrecht, alle nuttige documenten over te maken, diende de verzoeker zelf alle bewijsstukken aan te leveren die volgens hem noodzakelijk zijn om zijn eventuele verblijfsrecht aan te tonen. Bij het nemen van de bestreden beslissing kan de gemachtigde immers enkel rekening houden met informatie die op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd deel uitmaakt van het administratieve dossier.

De gemachtigde kon er derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis van hebben. Het blijkt niet, en verzoeker maakt dit ook niet aannemelijk, dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om deze arbeidsovereenkomst voor te leggen alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoeker kan dit stuk dan ook niet dienstig aanbrengen in onderhavige procedure.

4.11. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES